

27 Μαρτίου 2016

Από την...ταβέρνα στο Μοναστήρι - Αληθινή Ιστορία

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

©Δημήτρης Σωτηρόπουλος

Έριξε μια γρήγορη, τελευταία ματιά στο χάρτη πριν ξεκινήσει. Ασυναίσθητα κοίταξε το αγιορείτικο κομποσχοίνι που κρεμόταν στον καθρέφτη του παρμπρίζ κι έκανε τον σταυρό του.

Μόλις είχε ξεκινήσει για μία ακόμα εξόρμηση, από αυτές που ονόμαζε «χαρούμενη εργασία». Ήταν φωτογράφος και, μετά από αρκετές αναβολές, αποφάσισε να πραγματοποιήσει ένα από τα μεγάλα του όνειρα: Να εκδώσει ένα βιβλίο με φωτογραφίες από τα σπουδαιότερα Μοναστήρια του ιδιαίτερου τόπου καταγωγής του, την Πελοπόννησο.

Έτσι λοιπόν, εδώ και λίγες εβδομάδες είχε δώσει σάρκα και οστά στο μεγαλεπήβολο αυτό σχέδιο. Οι δυσκολίες μεγάλες: Πολλά έξοδα, δύσκολη αναζήτηση πληροφοριών για ξεχασμένες Ιερές Μονές, ακόμα δυσκολότερη επικοινωνία με τους μοναχούς και πρόσβαση σε αυτά τα Προσκυνήματα που, παρότι ξεχασμένα από τους ανθρώπους, έστεκαν ακλόνητα εκεί, για να δοξολογούν τον Θεό.

Ήταν, με λίγα λόγια, μια «τρέλα» το όλο εγχείρημα. «Ποιος θ' ασχοληθεί με Μοναστήρια στην εποχή μας;», του έλεγαν διάφοροι «λογικοί». «Άλλη δουλειά δεν έχεις να κάνεις μ' αυτή την κρίση, παρά να τρέχεις να βρεις τους καλόγερους;», συμπλήρωναν άλλοι. Όμως αυτός, εκεί. Είχε μια παλαβή επιμονή πως τελικά θα τα

καταφέρει, παρά τις αντιξοότητες.

Έτσι σκεφτόταν και τώρα, ενώ διέσχιζε την Εθνική Οδό στο ύψος των Μεγάρων, με κατεύθυνση την Ορεινή Κορινθία. Όλες τις δυσκολίες που αναφέρθηκαν, τις είχε υπόψη του. Έλα όμως που παρουσιάστηκε και μία ακόμα, που δεν είχε υπολογίσει! Η Νηστεία της Σαρακοστής, που αποφάσισε να τηρήσει φέτος για πρώτη φορά μετά από χρόνια, «δοκιμαστικά» όπως έλεγε δίνοντας κουράγιο στον εαυτό του, μην πιστεύοντας πως τελικά θα φτάσει μέχρι το Πάσχα νηστεύοντας.

Άλλο όμως είναι να νηστεύει κανείς στο σπίτι του κι άλλο όταν ταξιδεύει. Στη δεύτερη περίπτωση, οι δυσκολίες και οι πειρασμοί είναι απείρως περισσότεροι και παραμονεύουν σε κάθε...χιλιόμετρο. Έτσι και τώρα, «οδοιπόρος» καθώς ήταν – έστω και μέσα στην άνεση του αυτοκινήτου – δεν πίστευε πως θα καταφέρει να νηστεύει και σήμερα. Το είχε δεδομένο πως, όλο και σε κάποια ταβέρνα στα χωριουδάκια της Ορεινής Κορινθίας θα γευόταν τα φρέσκα κρεατικά, τις τοπικές νοστιμιές και άλλες λιχουδιές που είχε στερηθεί – αλλοίμονο! – για 5-6 μέρες...

Άλλωστε, είχε ήδη έτοιμη την δικαιολογία: Δεν μπορείς να δουλεύεις, να κάνεις εκατοντάδες χιλιόμετρα μέσα σε μία μόνο ημέρα και να μένεις νηστικός! Δεν το χωράει ούτε η νοοτροπία της σύγχρονης εποχής αυτό, ούτε το αντέχει το στομάχι! Καλά ήταν όσο νήστεψε μέχρι τώρα, του χρόνου πάλι και βλέπουμε...

Με αυτές τις σκέψεις, ούτε που κατάλαβε πότε πέρασε τον Ισθμό κι άρχισε σιγά – σιγά να ανηφορίζει προς τα ορεινά του Νομού Κορινθίας. Η φύση δεν ήταν ακόμα ανοιξιάτικη, παρότι βρισκόμασταν στις αρχές Απριλίου. Ο καιρός, του προκαλούσε ιδιαίτερο εκνευρισμό, καθώς δεν επιβεβαίωνε τις μετεωρολογικές προβλέψεις για ηλιοφάνεια και πυκνά, μαύρα σύννεφα έκαναν την εμφάνισή τους στο βάθος, εκεί στην οροσειρά που βρισκόταν το παλιό Μοναστήρι του Αγίου Γεωργίου.

Μετά από αλεπάλληλες στροφές και οδήγηση σε στενούς επαρχιακούς δρόμους, έφτασε στον προορισμό του. Ήταν εκνευρισμένος, γιατί η ώρα ήταν μία παρά και στις 1 η Μονή έκλεινε. Πότε θα προλάβαινε να βγάλει φωτογραφίες;

Στα γρήγορα έτρεξε και μπήκε μέσα. Στο Καθολικό με τις παλιές τοιχογραφίες, άρχισε να φωτογραφίζει βιαστικά. Ένας μοναχός τον καλωσόρισε. Ήξερε τον σκοπό της επίσκεψής του και τον εξυπηρέτησε σε ό,τι του ζήτησε: Ιστορικά στοιχεία, αδιάκριτες ερωτήσεις και συνεχείς φωτογραφίες, δεν πείραζαν το καλοκάθαρο γεροντάκι, το αντίθετο μάλιστα.

Πηγή: hellas-orthodoxy.blogspot.gr